

desværre de allerfleste, i alt Fald paa den Egn, hvor jeg er fra —, saa tror jeg ogsaa nok, det kan siges, at man har Forsikringspligt. Man skal i alt Fald have sin Bygning og helst ogsaa sit Løsøre forsikret. Ja, man kan naturligvis ikke sige, at der er egentlig Forsikringspligt for Løsøret, medmindre det er pantsat, men Bygningen skal i alt Fald være forsikret, saa snart der er gjort Laan deri, og det har jo næsten alle Folk, i alt Fald har de det ovre paa den Egn, hvor jeg er fra.

Ejsing: Men vi har dog ikke alle sammen Pligt til at gøre Laan.

Jørgen Berthelsen: Nej, men vi gør det.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg vil kun have Lov til at understrege, at det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) har ført sin Argumentation ud fra det for ham fastslaaede Begreb, at Jernbanedrift er en farlig Virksomhed. Dette er kun en Paastand, intet andet, og det, jeg har hævdet, er, at denne Paastand er ikke fremkommet ved de Erfaringer, som man i Tidernes Løb har indhøstet; den er efter min Opfattelse en Levning af den Panik, som opstod, da man i sin Tid indførte Jernbanedriften, en Panik, som det altsaa endnu ikke er lykkedes at frigøre sig for. Og jeg har med nogen Interesse været med til at fremsætte dette Lovforslag, fordi jeg kunde ønske at gøre det til Genstand for Prøvelse, om det moderne Samfund ikke kræver en Revision af hele denne Opfattelse af de farlige Virksomheder. For hver Dag der gaar, bliver vi i højere og højere Grad henvist til at benytte os af tekniske Hjælpemidler, vi gaar, om jeg saa maa sige, i endnu større Fare, hvor vi gaar, end nogen Sinde tidligere, og det enkelte Menneskes Pligt til selv at tage sig i Agt for alle disse Farer, han saaledes er omgivet af, bør snarere understreges end udviskes ved, at man i saa høj Grad fastholder Ansvarligheden hos dem, som formentlig er Skadevoldere.

Overfor den Paastand fra min Side, at man her kunde komme i det Tilfælde, at det enkelte Jernbaneselskab kunde komme til at erstatte en Skade, som vilde virke aldeles overvældende paa Selskabet, fremsatte det ærede Medlem det Spørgsmaal: Hvorledes vilde en saadan Skade da ikke virke overfor den private skadelidte? Her er et Omraade, hvor det ærede

Medlem har saa uimodsigelig juridisk Ret, men hvor jeg mener, at det praktiske Liv har udformet sig paa en saadan Maade, at han i Virkeligheden ikke har Ret. Thi Sandheden er jo den, at til Trods for, at man ikke har Forsikringspligt — eller Laanepligt, som det ærede 3die Medlem for 10de Kreds (Ejsing) udtalte —, saa er det praktiske Forhold jo virkelig det, at vi alle har assureret, og at vi alle sammen er klare over, at vi bør have assureret, og naar vi ikke har det, er vi ogsaa klare over, at vi har gjort os skyldige i en utilgivelig Pligtforsømmelse. Hvis Forholdet endda var det, jeg før omtalte, at Ejendommene kunde forsikres særskilt for den Risiko, som opstaar ved Gnistre fra Lokomotiver, kunde der være noget om det, men i al Almindelighed gaar denne Risiko vederlagsfrit ind i den almindelige Brandassurance. Der er enkelte Tilfælde, hvor man forlanger en forhøjet Præmie, og det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) gjorde saa gældende, at deri ligger jo netop Beviset for, at Jernbanen er den, som bør bære Erstatningspligten; men i det Tilfælde bærer Jernbanen just Erstatningspligten, thi der gør det sig gældende i Form af et Krav paa Ulempeerstatning for den paagældende Lodsejer. Vi har for ganske nylig haft det Tilfælde, at en Jernbane blev lagt ind gennem en Tømmerplads; den paagældende Ejer af denne gjorde saa gældende, at det vedkommende Assuranceselskab havde erklæret, at hans Præmie vilde blive forhøjet med 200—400 Kr. — Beløbet var endnu ikke sikkert —, og i den Anledning forlangte han yderligere Erstatning for Ulempe.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) gjorde gældende, at jeg havde gjort mig skyldig i en Misforstaaelse, naar jeg med Hensyn til den almindelige Erstatningspligt mente, at Smeden, som staar i sit Værksted og arbejder, er fri for Ansvar, naar han nøje har efterfulgt Politireglementet, Politivedtægten; han skal, saaledes sagde det ærede Medlem, have optraadt som en fornuftig og forsigtig Mand. Ja, det skal han have gjort, men jeg vil dog være tilbøjelig til at mene, at for at han kan blive dømt til en Erstatning, fordi han ikke er optraadt som en fornuftig og forsigtig Mand, vil det blive krævet, at den som har lidt Skaden, skal paavise eller blot godtgøre Sandsynligheden af, at han ikke er optraadt som en fornuftig og forsigtig Mand. Her er netop den meget afgørende Forskel, at Bevis